

**MÚSICA DE
CAMBRA**

27 DE FEBRER

SALA 2 ORIOL MARTORELL

**TRIOS DE BRAHMS
I SCHUMANN**

**NICOLA BENEDETTI, LEONARD
ELSCHENBROICH I ALEXEI GRINYUK**

PROGRAMA DE MÀ

ROBERT SCHUMANN

Zwickau, Alemanya 1810 – Endenich, Alemanya 1856

**TRIO AMB PIANO N. 1 EN RE MENOR, OP.
63**

(1847) – 31

- I. Mit Energie und Leidenschaft
- II. Lebhaft, doch nicht zu rasch
- III. Langsam, mit inniger Empfindung
- IV. Mit Feuer

WOLFGANG RIHM

Karlsruhe, Alemanya 1952

FREMDE SZENE III

(1983-84) – 15

PAUSA 15

JOHANNES BRAHMS
Hamburg 1833 – Viena 1897

TRIO AMB PIANO N. 1 EN SI MAJOR, OP. 8

(1889) – 37

- I. Allegro con brio
- II. Scherzo. Allegro molto
- III. Adagio
- IV. Finale. Allegro

TRIO BENEDETTI ELSCHENBROICH GRYNYUK:

Nicola Benedetti, violí
Leonard Elschenbroich, violoncel
Alexei Grynyuk, piano

COMENTARI

per **Elsa Álvarez**

Robert Schumann no va començar a compondre música de cambra fins als trenta anys. El 1842 va escriure tres quartets de corda i un quintet, i no va ser fins al 1847, després d'un període convuls, i quan ja vivia a Dresden, que va escriure el Trio n. 1 en re m. Amb aquesta obra volia emular el Trio en re m del seu amic i rival Felix Mendelssohn, i podem dir que no tan sols ho va aconseguir, sinó que, amb aquesta obra, Schumann va superar la influència de Mendelssohn i enfilà un camí totalment propi.

La seva dona, Clara, pocs mesos abans havia compost el Trio en sol m, cosa que també va esperonar Robert a abordar aquesta forma. El Trio n. 1 en re m replica l'estructura de la segona simfonia, composta l'any anterior, i situa l'scherzo en la segona posició i el moviment lent en la tercera. Un tret distintiu de Schumann, que fins aleshores només havia fet servir en les obres pianístiques, és que les indicacions de tempo ja no apareixen en els termes convencionals en italià, sinó en alemany. Així, l'obra comença amb energia i passió (*Mit Energie und Leidenschaft*), de manera impetuosa, i narra un programa de lluita i malenconia fins arribar al final, amb foc (*Mit Feuer*), de caràcter heroic.

Wolfgang Rihm és un compositor alemany contemporani que, en el grup de peces *Fremde Szenen* (Escenes estranyes), pren Schumann com a inspiració i en fa un retrat amb llenguatge contemporani. El resultat és una música frenètica i plena d'instabilitat, d'un anar desesperadament cap al no-res.

Johannes Brahms va ser un altre compositor en qui Schumann va deixar una forta empremta, artística i personal. El 1853, un Brahms de només vint anys va anar fins a Düsseldorf a visitar Robert i Clara per ensenyar-los unes mostres de la seva obra. Malgrat les lloances dels Schumann a la seva música, no ens ha arribat cap dels tríos amb els quals Brahms els va impressionar, ja que en el seu afany de perfeccionisme va destruir gran part de la producció de joventut.

El Trio n. 1 en Si, compost entre 1853 i 1854, en va ser una excepció, ja que Brahms el va publicar –a instàncies de Clara– com a op. 8, però el 1889 el va revisar a fons, va escurçar un terç de l'extensió i va aconseguir una obra que combina l'esperit abrandat de la joventut i el desenvolupament formal d'un autor madur. El primer moviment és de caràcter vitalista i expansiu, l'adagio és introspectiu, i acaba amb un allegro en mode menor que culmina en un final dionisiac de poder oceànic.

PRINCIPALS MITJANS PATROCINADORS

LA VANGUARDIA

**CATALUNYA
RADIO**